

BETWEEN THE TWO [OR MORE]

**ADA CHIRAKRANONT AND WORAPONG MANUIPATPONG
FOUNDED THEIR BANGKOK-BASED STUDIO, ATELIER2+
WITH A FOCUS SET SOMEWHERE IN BETWEEN ART AND
DESIGN, THE THEORETICAL AND THE PRACTICAL.**

TEXT REBECCA VICKERS
PORTRAIT WORARAT PATUMNAKUL

"We are both interested in making work that falls somewhere in between many things," describes Ada Chirakranont who, along with Worapong [Ton] Manupipatpong, make up the voices behind Atelier2+, a creative studio based in Bangkok whose practice moves freely between confinement to any specific medium, technique or even discipline. Ranging in scale from the millimeter to the meter and taking shape as furniture, installation, house or place/spaces that fall somewhere in-between, their creative investigations are actuated by variables such as site and scale, material and tradition, collaboration and observation.

The duo began their studies in the field of interior architecture, Ton later expanding scope to study art and English in Eugene, Oregon before moving onto an architecture program in the Netherlands and later obtaining an MFA in interiors and furniture design in Konstfack, Sweden where Ada similarly studied and graduated with an MFA in the field of textiles. "Because we have studied in several areas we can have the approach of other fields," describes Ada. "For example, when we work on an art project we can take on the approach of design, or consider things like the human scale and architectural elements. So there is never only one particular approach for us to making one thing." "Sometimes you can see architecture but at the same time it can be sculpture," described Ton, "we don't want to fit into only one category, it all depends on how people experience the work."

An example falling within that somewhere in-between space would be the team's house/structure spaces that can be viewed either as very small architectures or very large pieces of furniture. "It's about the quality of smallness," describes Ton. "Smallness is a spatial quality that reminds us of childhood nostalgia, when we could access the small spaces in our home. We can no longer play under the table, behind the couch, or hide in the wardrobe. There are no such secret spaces anymore when our body has grown up. I'm intrigued by particular spaces and things when they can't be classified exactly and these aspects of scale and function." Works such as 'Politic of Me' and 'Space In-Between' provide the user with room to explore these notions on a physical level, inviting one to climb up, in and on a variety of mezzanines that move seamlessly between inside and outside and the definitions of furniture or semi-private public installation spaces. The works often incorporate textile elements as well, rope like structures strung across, above and below. "It is not the rope itself but maybe the structure, the weaving or the knitting and that basic structure of how to make a textile that I am interested in," described Ada. It is so basic that every place and every culture has their own weaving technique, their own way to make a structure.

Others of the team's works similarly look to the notion of space as an instance of inspiration, but extend the role to call upon the site itself to step forward in the form of collaboration. Invited to create a work for the Wonderfruit Festival, an outdoor art and music festival held in Pattaya, 'Trees Void' outlines the character of the location as a key factor determining the nature of the composition. "We firstly walked and looked around the site to pick a spot we were interested in," described Ton. "The area we picked was set between a pond beyond which was the stage, and to the other side sat a field that had another function," furthered Ada. "We wanted to create a void to connect both spaces, while also functioning as a kind of shelter. It was very hot there and this area was the only place with any trees; we tried to really collaborate with the space - with the trees." Set within the space between the trees and their branches, the site-specific rest areas turn negative space positive by reshaping the unutilized into grounds for opportunity. "We didn't want to cut the trees so we had to install

the pieces on site and connect everything right there; we made a panel and pushed it into the space between the trees and then added another piece and welded it together, pushing it out to make the void one piece at a time," described Ton. "We wanted the space to be more playful so we created different levels that people could climb up and use to rest and relax. At first we just wanted to develop the idea of the connected space and the site-specific pieces, then the people came and saw it as something that they really wanted to use."

Aside from place itself and the characteristics of a site, the duo collaborates with other makers as well, a recent example of which resulted in a series of furniture works merging material and tradition while contemplating the nature of coexistence that happens in this place we all call home. "We were talking with a ceramics studio, Yarnakarn about doing a project together and we wanted to create something that had our own character and theirs but could also fit together," described Ada. "Our starting point was that we began talking about urban space and how we often see a bird or a small animal build their home within the city; they seem to be taking over our space but really we have been taking theirs in the first place," added Ton. "We created these furniture works that we call 'Habitat.' They are an interpretation of the city and this idea of coexistence." The works come together in a similarly coexisting "tale of wood and clay," constructions that pair Yarnakarn's objects cast in ceramic forms like memories kept with the timeless quality of Ada and Ton's wooden furniture constructions. "I think wood is a really traditional way to work with architecture and with furniture and I like how every culture has their own way of working with it. Different cultures have their own way of connecting the pieces of wood together and different places have different local types of wood; so it is at the same time very local and also very global. I think it is a fascinating material," explained Ton. Merging practices and materials, the habitats evolve into a series of furniture structures where multiple 'homes' and compartments are crafted together and accented by ceramic figures of animals and insects. "From working with different materials, we have different approaches and ideas about their boundaries. We talked together and really helped each other with the composition," described

Ada of the resulting collaborations that are in many ways built upon the process itself of working together.

"Many times our works evolve from one to another," describes Ada, "each work draws from the one we did before and that is a way that we develop. Of course the nature of each project comes into the process, but our own way of working affects our thinking too." "We also like to work on different projects that take on different scales at the same time," furthered Ton, "so for example we'll be working on a product or a furniture at the same time as we are doing an architecture or an installation project." Current projects Atelier2+ has on deck are a creative learning center in Ho Chi Minh City featuring a multifunctional space to be used by children for various educational activities, proposals for a kiosk installation in Abu Dhabi functioning as a retail structure and play area in a public park, a site-specific installation transforming a public space into a children's play zone through the interpretation of textiles into the interior of the space on an architectural scale in China and new furniture works furthering the team's on-going collaboration with Yarnakarn in Thailand as well.

Architect, designer, artist or other, Atelier2+'s practice exemplifies an understanding that the key to moving freely amongst one or another discipline might simply be the adoption of a willingness to fall not within but better yet between, finding comfort in that space where indefinite indicates opportunity and being of two minds is better than one. "There is an advantage to doing things you are not familiar with," describes Ada. "You have a wider view of how, or what you are going to make and it doesn't matter that much what or who you are. We have opinions of other things and we have our approach to the way we make our own things." "Sometimes I see an architect who designs furniture and it is much more interesting than a designer who designs furniture," agreed Ton, "many times the most interesting work is done by people working in different fields." From space to structure to collaboration through material and perhaps the site itself, the works of Atelier2+ find room to explore a process informed by makers who sit comfortably beneath the umbrella of a discipline that prefers to remain undefined.

ateliertwoplus.com

"เราทั้งคู่ชอบสร้างงานที่มีขนาดเกี่ยวกับอะไรหลายๆ อย่าง" เป็นคำอธิบายของ อดา จิระภรณนท์ กับ วรพงศ์ มงกุฎพัฒน์พงศ์ ผู้ที่อยู่เบื้องหลังเอกลักษณ์ที่ไม่เหมือนใครของ Atelier2+ ครีเอทีฟสตูดิโอในกรุงเทพฯ การทำงานของสตูดิโอมีความลื่นไหล ข้ามทุกๆ ขอบเขตและข้อจำกัดการใช้วัสดุ เทคนิค หรือแม้กระทั่งหลักการ ไม่ว่าจะทำงานในสเกลเล็กๆ ระดับมิลลิเมตรไปจนถึงขนาดใหญ่เป็นเมตร ไม่ว่าจะทำงานตั้งแต่เฟอร์นิเจอร์ อินสตอลเลชัน บ้าน สถานี หรือสเปซที่มีความคาบเกี่ยวกัน ไอเดียของพวกเขามาจากตัวแปรต่างๆ เช่น ไซท์และสเกล วัสดุและธรรมเนียมปฏิบัติ หรือการร่วมมือกับการสังเกต

อดากับวรพงศ์ (ต้น) เริ่มศึกษาในสาขาออกแบบภายในด้วยกันทั้งคู่ ต่อมาต้นต่อยอดความสนใจด้วยการเรียนศิลปะและภาษาอังกฤษที่ Eugene, Oregon และทางด้านสถาปัตยกรรมที่เนเธอร์แลนด์ก่อนจะได้รับ MFA ในด้าน Interiors and furniture design ที่ Konstfack ประเทศสวีเดน เช่นเดียวกับอดาที่จบ MFA ในด้าน Textiles จากสถาบันเดียวกันนี้ "คงเป็นเพราะเราเรียนมาหลายๆ ด้าน ทำให้เราสามารถนำวิธีการอื่นๆ มาสร้างงาน" อดาบอกกับเรา "ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเราทำงานอาร์ตเราสามารถใช้อุปกรณ์แบบตีไซท์หรือพิจารณาและมองมันเป็นสเกลมนุษย์หรือองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรม ดังนั้นสำหรับเราวิธีการสร้างงานจึงไม่ได้จำกัดอยู่ในรูปแบบเดียว" "บางครั้งเราสามารถมองสถาปัตยกรรมให้เป็นประติมากรรมไปพร้อมๆ กันได้ในขณะนั้น" ต้นเล่า "เราไม่อยากจะจำกัดมันอยู่ในกลุ่มใดเพียงกลุ่มเดียว แต่มองว่ามันขึ้นอยู่กับผู้คนที่เขาจะรู้สึกกับชิ้นงานยิ่งใหญ่มากกว่า"

ตัวอย่างของงานที่มีความคาบเกี่ยวหรือก้ำกึ่งกันที่วันนี้ ได้แก่ผลงานที่ทั้งคู่ทำร่วมกันอย่างบ้านหรือโครงสร้างขนาดเล็ก ที่อาจมองได้ว่าเป็นสถาปัตยกรรมขนาดเล็กและเฟอร์นิเจอร์ขนาดใหญ่ก็ได้ "มันคือคุณสมบัติที่เกิดจากการย่อส่วน" ต้นอธิบาย "พื้นที่ขนาดเล็กจะมีคาแรคเตอร์ที่ทำให้เรานึกย้อนกลับไปในความทรงจำวัยเด็ก ตอนที่เราสามารถเข้าไปยังซอกต่างๆ ในบ้านได้ ในตอนนี้เราไม่สามารถเล่นได้โต๊ะ ข้างหลังเตียงนอน หรือซ่อนในตู้ มันไม่มีที่ซ่อนลับอีกต่อไปแล้วเมื่อเราโตขึ้น ผมได้แรงบันดาลใจมาจากพื้นที่เฉพาะเหล่านี้ที่มันไม่สามารถจำแนกได้อย่างชัดเจน รวมไปถึงสเกลและฟังก์ชันของมัน" เช่น ผลงาน 'Politic of Me' และ 'Space In-Between' ที่กระตุ้นให้ผู้ชมจินตนาการถึงประเด็นการเล่นระดับ ตัวงานเชื่อมเชื่อมให้ผู้ชมป็นขึ้นป็นลงบนชั้นลอย ที่เป็นพื้นที่กึ่งภายนอก/ภายใน และลึกลับในคำจำกัดความระหว่างความเป็นเฟอร์นิเจอร์และอินสตอลเลชันสเปซกึ่งสาธารณะ ชิ้นงานมักจะมีการใช้องค์ประกอบที่ทำจากผ้าเช่นเดียวกัน เชือกเป็นเหมือนโครงสร้างที่สานเชื่อมต่อกันทั้งด้านบนและล่าง "มันไม่ได้เป็นแค่เชือกนะ แต่มันสื่อถึงแพทเทิร์นและโครงสร้างของสิ่งอย่างมากกว่า เพราะการสานหรือการถักคือกระบวนการพื้นฐานของการทอผ้า และนี่เป็นสิ่งที่เราสนใจ" อดาให้คำอธิบายกับเรา เป็นเรื่องธรรมดาทุกๆ ที่และทุกๆ วัฒนธรรมจะมีเทคนิคการทอผ้าเป็นของตัวเอง เป็นกระบวนการสร้างแพทเทิร์นเฉพาะของแต่ละท้องถิ่น

อีกผลงานที่พวกเขาทำร่วมกันทำดูเหมือนจะมุ่งไปยังประเด็นเรื่องการใช้พื้นที่เป็นโจทย์ในการสร้างสรรค์แต่ขยายบทบาทมากขึ้นเพื่อให้พื้นที่นั้นโดดเด่นออกมา ในรูปแบบของการส่งเสริมซึ่งกันและกัน เมื่อพวกเขาได้รับคำเชิญให้สร้างชิ้นงานสำหรับ Wonderfruit Festival เทศกาลศิลปะกลางแจ้งและดนตรีที่จัดขึ้นที่พญาเมือ

MANY TIMES THE MOST INTERESTING WORK IS DONE BY PEOPLE WORKING IN DIFFERENT FIELDS.

ปีกลายที่ผ่านมา ผลงาน 'Trees Void' แสดงให้เห็นว่าคาแรคเตอร์ของพื้นที่เป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดโครงสร้างสถาปัตยกรรม ต้นเล้าว่า "เราเริ่มเดินดูรอบๆ ไซต์ก่อนเพื่อหาพื้นที่ที่เราสนใจ พื้นที่ที่เราเลือกอยู่ระหว่างดงของบ่อน้ำกับอีกด้านหนึ่งที่เป็นทุ่งหญ้าที่ใช้งานในอีกฟังก์ชันหนึ่ง" อดาเสริม "เราต้องการสร้างพื้นที่ว่างที่เชื่อมระหว่างสองพื้นที่พร้อมๆ กับมีฟังก์ชันเป็น shelter ไปในตัว ตรงนั้นมันร้อนมากๆ และในบริเวณนั้นมันเป็นพื้นที่ที่เขียวที่มีต้นไม้ เราจึงพยายามที่จะสร้างสเปซให้สอดคล้องกับพื้นที่ตรงนั้น ตรงพุ่มไม้" การสร้างสเปซในพุ่มไม้และกิ่งก้านของมัน การทำให้พื้นที่ปิดให้กลายเป็นพื้นที่เปิด ทำโดยการเปลี่ยนให้พื้นที่ที่เคยใช้งานไม่ได้เป็นสเปซที่เอามาใช้ประโยชน์ได้ "เราไม่ต้องการตัดต้นไม้ ดังนั้นเราจึงไปประกอบมันที่ไซต์จริง เราทำขึ้นไม้และดันมันเข้าไปในพื้นที่ระหว่างต้นไม้ก่อนจะประกอบส่วนอื่นๆ และเชื่อมมันตรงนั้นเสร็จแล้วก็เอานั่งร้านออกเพื่อให้เกิดพื้นที่ตามที่ต้องการ" ต้นอธิบาย "เราต้องการให้พื้นที่มีลูกเล่น เราจึงเล่นระดับให้ผู้คนสามารถปีนขึ้นไปนั่งพักผ่อนได้ อันที่จริงในตอนแรกเราแค่ต้องการจะพัฒนาไอเดียของการเชื่อมต่อพื้นที่และการสร้างโครงสร้างเฉพาะสำหรับพื้นที่นั้นๆ แต่ก็มีคนมาแล้วก็อยากมาใช้งานในพื้นที่ที่เราสร้างขึ้นมานี้"

นอกเหนือจากการทำงานร่วมกับพื้นที่และลักษณะเด่นของไซต์ ทั้งสองคนยังทำงานร่วมกับเมคเกอร์คนอื่นเช่นเดียวกัน อาทิ ตัวอย่างในเรื่องนี้ที่เป็นชุดเฟอร์นิเจอร์ที่ผสมผสานวัสดุเข้ากับวัฒนธรรมโดยคำนึงในด้านความเข้ากันเป็นสิ่งสำคัญ ที่ปรากฏในที่ที่เขาเรียกมันว่าบ้าน "เราคุยกับสตูดิโอเซรามิก Yarnakarn เกี่ยวกับเรื่องที่เราจะทำโปรเจกต์ร่วมกัน และเราต้องการสร้างบางอย่างที่มีทั้งเอกลักษณ์ของเราและของเขาอยู่ภายใน ขณะเดียวกันมันก็ต้องออกมาลงตัวด้วย" อดาเล่าว่าจุดเริ่มต้นของโปรเจกต์นี้มาจากการคุยกันเรื่อง Urban Space และสังเกตว่าบ่อยแค่ไหนที่เราเห็นนกหรือสัตว์ตัวเล็กๆ สร้างบ้านของมันในเมือง ซึ่งในมุมมองหนึ่งอาจดูเหมือนว่าพวกมันนั้นเข้ามาใช้พื้นที่ของเรา แต่อันที่จริงแล้วเป็นเราต่างหากที่สร้างเมืองทับลงบนที่ของมัน ต้นบอก "เราครีเอทชุดเฟอร์นิเจอร์ที่ชื่อว่า 'Habitat' ซึ่งมีที่มาจากความคิด 'เมือง' และไอเดียของการอยู่ร่วมกัน" ผลงานออกมาในรูปแบบลักษณะที่ลงตัว Tale of Wood and Clay ประกอบขึ้นจากวัสดุของ Yarnakarn เซรามิกที่มีฟอร์มเหมือนที่เก็บความทรงจำ และคุณสมบัติคงทนของโครงสร้างเฟอร์นิเจอร์ไม้โดยอดาและต้น

"ผมคิดว่าไม้เป็นวัสดุพื้นฐานในการทำงานทางสถาปัตยกรรมและการสร้างเฟอร์นิเจอร์ของทุกๆ วัฒนธรรมและแต่ละวัฒนธรรมก็จะมีวิธีการใช้งานมันเป็นของตัวเอง ทุกๆ วัฒนธรรมจะมีกรรมวิธีในการเชื่อมต่อนั้นไม้ และทุกๆ สถานที่ก็จะมีชนิดของไม้ที่แตกต่างกันไป ไม้จึงเป็นวัสดุที่มีความเป็นท้องถิ่นและเป็นสากลมากในเวลาเดียวกัน ผมว่ามันเป็นวัสดุที่น่าทึ่งมาก" ด้วยเทคนิคการเชื่อมต่อและวัสดุ 'Habitats' ค่อยๆ พัฒนากลายเป็นซีรีส์โครงสร้างเฟอร์นิเจอร์ที่ 'บ้าน' และชิ้นส่วนต่างๆ ถูกนำมารวมกันและเน้นด้วยตุ๊กตาเซรามิกรูปสัตว์และแมลง "จากการทำงานด้วยวัสดุที่หลากหลาย เราเกิดแนวทางและไอเดียต่างๆ เกี่ยวกับขอบเขตของมัน เราพูดคุยและช่วยกันทำงานในการจัดการกับองค์ประกอบต่างๆ" อดาพูดถึงผลลัพธ์ที่ได้จากการทำงานร่วมกันที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นในโปรเซสระหว่างที่ทั้งคู่ทำงานร่วมกัน

"หลายๆ ครั้งทีมงานของเราจะค่อยๆ พัฒนาจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง ชิ้นงานใหม่จะมีจุดเชื่อมโยงกับชิ้นงานก่อนๆ มันเป็นวิธีการที่เราพัฒนางานของเรา เน้นนอนว่าหลักการของแต่ละโปรเจกต์นั้นมันแฝงตัวอยู่ในตัวกระบวนการทำงานเอง แต่แนวทางการทำงานรูปแบบเฉพาะของเราก็ส่งผลต่อวิถีคิดของเราเช่นเดียวกัน" "เราพยายามทำงานหลายๆ โปรเจกต์ที่มีสเกลที่แตกต่างกันในเวลาเดียวกัน" ต้นบอก "ยกตัวอย่างเช่น เราจะทำพวกโปรเจกต์หรือเฟอร์นิเจอร์ไปพร้อมๆ กับทำงานสเกลใหญ่ๆ อย่างอาคารและโปรเจกต์อินสตอลเลชัน" มีหลายๆ โปรเจกต์ที่อยู่ในมือของ Atelier2+ ตอนนี้ คือ Creative Learning Center ในโฮจิมินห์ประกอบด้วยพื้นที่ออกแบบที่จะถูกใช้โดยเด็กๆ และสำหรับกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ แบบเสนาสำหรับ Kiosk โปรเจกต์อินสตอลเลชันใน ฮานอย คาบี โครงสร้างชั่วคราวและพื้นที่สนามเด็กเล่นในสวนสาธารณะที่จะเป็น site-specific installation ที่เปลี่ยนให้พื้นที่สาธารณะกลายเป็นพื้นที่สำหรับการทำกิจกรรมของเด็กๆ ด้วยความคิดใหม่ให้สิ่งทุกอย่างกลายเป็นการตกแต่งภายในของพื้นที่ในสถาปัตยกรรมที่ประเทศจีนและผลงานเฟอร์นิเจอร์ใหม่ที่เราแสดงถึงการทำงานร่วมกันกับ Yarnakarn ในเมืองไทยเหมือนกัน

ไม่ว่าจะเป็นสถาปนิก นักออกแบบ ศิลปิน หรืออื่นๆ การทำงานของ Atelier2+ เป็นตัวอย่างที่ทำให้เราเข้าใจว่าหัวใจสำคัญของการทำงานข้ามสาขาต่างๆ ได้อย่างอิสระและลื่นไหลนั้นมันอาจจะมาจากความคิดที่ไม่ผูกติดหรือติดยึดกับงานในสาขาใดสาขาหนึ่งอย่างเต็มตัว แต่อาจจะอยู่ตรงกลาง ซึ่งเราจะเรียกว่าคาบเกี่ยวหรือก้ำกึ่งก็แล้วแต่ แล้วก็พยายามทำให้ดี มองมันว่าเป็นโอกาส และอีกอย่างก็คือการทำงานร่วมกันดีกว่าการทำงานคนเดียว "มันเป็นเรื่องของการทำสิ่งที่คุณไม่คุ้นเคยนะ คุณจะได้มุมมองที่กว้างกว่าของกระบวนการและสิ่งที่คุณกำลังจะทำ ซึ่งมันไม่สำคัญว่ามันจะออกมาเป็นอะไรหรือคุณเป็นใคร" อดาบอก ในขณะที่ต้นเสริมว่า "บางครั้งผมเห็นสถาปนิกออกแบบเฟอร์นิเจอร์และมันดูน่าสนใจมากกว่าดีไซเนอร์เป็นคนออกแบบเสียอีก หลายๆ ครั้งผลงานที่น่าสนใจที่สุดนั้นถูกสร้างโดยผู้สร้างที่อยู่ในสายการทำงานอื่น" พื้นที่กับโครงสร้างการทำงานร่วมกันผ่านวัสดุหรืออาจเพราะไซต์นั้นๆ งานของ Atelier2+ ทำให้เราเห็นพื้นที่สำหรับการค้นหาโปรเซสซึ่งถ่ายทอดโดยอากับ วรพงศ์ สองเมคเกอร์ ซึ่งขอบเขตที่จะคิดและสร้าง-สรรคอย่างอิสระ โดยไม่ต้องมีคำนิยามว่าพวกเขาเป็นสถาปนิก นักออกแบบ ศิลปิน หรืออะไรก็ตาม